

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3454/2020
29.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логистику, Дирекција за услуге стандарда, ВУ „Дедиње“ из Београда, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3570/19 од 20.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3570/19 од 20.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3570/19 од 20.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1534/18 од 05.09.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде у периоду од 01.04.2015. године до 30.11.2018. године, исплати новчане износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке, као и да тужиоцу на име војног додатка од 20% за период од 01.04.2015. године до 30.11.2018. године исплати новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке, са доприносима за обавезно социјално осигурање, здравство осигурање и осигурање за случај незапослености надлежним Фондовима. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 70.550,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3570/19 од 20.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке за досуђени износ разлике између основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде са доприносима за обавезно социјално осигурање на досуђене износе и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име разлике између исплаћеног и припадајућег војног додатка од 20% на основу зараде у висини минималне зараде за период од априла 2015. до новембра 2018. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом и датумом каматног почетка и припадајућим доприносима за обавезно социјално осигурање. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, странке су благовремено изјавиле ревизију и то тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а тужена због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца дозвољена према члану 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), а да је ревизија тужене недозвољена у смислу става 3. истог члана.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, ревизијски суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити према члану 407. став 1. ЗПП, наводима ревизије се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац код тужене има статус намештеника у смислу одредбе члана 10. и члана 194. Закона о Војсци Србије. У спорном периоду је као цивилно лице радио код тужене пуно радно време, тужена му није исплатила зараде у виду минималне зараде за утужени период, већ је исплаћивала ниже износе, а војни додаток му је исплаћивала у висини од 15% основне зараде. Како Законом о Војсци Србије, као ни прописима о државним службеницима у смислу одредбе члана 8. став 6. Закона о Војсци Србије није уређено право на минималну зараду, нижестепени судови су закључили да тужиоцу припада право на минималну зараду према одредбама Закона о раду, као матичном закону за радне односе и досудили разлику између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде, сагласно одредбама члана 104. став 1. и члана 111. Закона о раду.

Код чињенице да је тужена тужиоцу исплаћивала војни додаток у висини од 15% од основне зараде, првостепени суд је имајући у виду члан 19. став 2. Правилника о распореду и добити и заради цивилних лица у ВУ „Дедиње“ закључио да је тужена била у обавези да тужиоцу исплаћује поменути додаток у висини од 20% и усвојио тужбени захтев за износе утврђене разлике, налазећи да је захтев тужиоца за исплату

разлике између исплаћене и минималне зараде разлике у војном додатку основан, у складу са одредбом члана 24. став 1. Правилника о платама и другим општим примањима професионалних припадника Војске Србије, којим је прописано повећање коефицијента за радно место цивилног лица од 20%, а која се сходно члану 19. став 2. Правилника о расподели добити и заради цивилних лица у ВУ „Дедиње“ директно примењује у случају повећања војног додатка на основну плату, у вези члана 2. и 16. Правилника о расподели добити и заради цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, члана 195. Закона о Војсци Србије и члана 135. став 2. Закона о Војсци Србије, као и за исплату увећања по основу прековременог рада и рада у дане државног празника.

У погледу потраживане разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и траженог од 20%, другостепени суд је другачијег становишта.

Наиме, одредбом члана 24. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије („Сл. војни лист“, бр.28/11 и 10/17), прописано је да се цивилном лицу због посебних услова под којима врши службу у Војсци Србије, прописаних чланом 83. ст.1. и 2. Закона о Војсци Србије, коефицијент радног места из става 1. овог члана увећава за 20%.

Одредбом члана 19. став 1. Правилника о расподели добити и зараде цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, прописано је да цивилном лицу у установи припада војни додаток због посебних услова рада под којима врши службу у војсци, а нарочито због учешћа на војним вежбама, логоровањима, маневрима и узбунама, рада дужег од пуног радног времена (члан 96. и 135. Закона о Војсци Југославије), вршења службе у свим условима као исплату због других ванредних ситуација и војних потреба борбене готовости и то 15% од основне плате, док је ставом 2. истог члана прописано да у случају промене одредаба Закона о Војсци, која регулише исплату војног додатка цивилним лицима на служби у ВСЦГ, промена се директно примењује у установи без посебне измене правилника.

Чланом 194. Закона о Војсци Србије, прописано је да цивилно лице на служби у Војсци Србије, даном ступања на снагу овог закона, постају војни службеници или војни намештеници (став 1.), а министар одбране ће у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона, донети пропис којим ће уредити поступак превођења из става 1. овог члана (став 4.).

Одредбом члана 195. став 1. истог Закона, прописано је да ће услови, начин и поступак трансформације војних установа које обављају производну и услужну делатност, односно послове по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војсци Србије, запослених у тим установама, до завршетка трансформације, уредити Влада. Ставом 2. истог члана, прописано је да до ступања на снагу прописа из става 1. овог члана, цивилна лица на служби у Војсци Србије, запослена у установама које обављају производну и услужну делатност, односно послује по принципу стицања и расподеле добити, задржавају право и обавезе из радног односа, према Закону о Војсци Југославије.

Код цитираних законских одредби, Врховни касациони суд прихвата као правилан закључак другостепеног суда да тужиоцу не припада повећање војног додатка од 20% прописано одредбом члана 24. Закона о Војсци Србије, нити се то

повећање може применити применом члана 19. став 2. Правилника о расподели добити и заради цивилних лица у ВУ „Дедиње“; из разлога што још увек није завршен поступак трансформације војних установа које обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, а у коју спада и ВУ „Дедиње“. Цитирана норма односи се искључиво на норму о исплати војног додатка прописане Законом о Војсци Југославије, а не Законом о Војсци Србије. Запосленима у тим установама, до окончања трансформације припада војни додаток од 15% прописан чланом 19. став 1. наведеног Правилника.

Због наведеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. ЗПП, донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра. Та је вредност меродавна за оцену о дозвољености ревизије против дела другостепене пресуде којим је потврђена првостепена пресуда о новчаном захтеву.

У овој ствари тужба је поднета 30.04.2017. године, другостепена пресуда је донета 20.05.2020. године, а ревизијом тужене побијана вредност предмета спора је нижа од ревизијског цензуса.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић